

ТОМ-II-

Р Е Ш Е Н И Е № 49

Гр.Перник, 24.02.2009 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на деветнадесети февруари две хиляди и девета година в състав:

СЪДИЯ: Е.И.

при секретаря А.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 31 по описа за 2009 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на **А.С.Х.,***** срещу заповед № 1165/18.11.2008 г. на Директора на ОД на МВР гр. Перник, с която ѝ е наложена принудителна административна мярка - забрана да напуска страната и да ѝ бъдат издавани паспорти и заместващи ги документи на български гражданин, считано от 19.11.2008 г.

По изложени в жалбата съображения се иска отмяната на оспорената заповед. Твърди се, че същата е незаконосъобразна, поради нарушение на закона.

Ответната страна - Директорът на ОД на МВР - Перник, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената жалба, тъй като оспорената заповед е издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните разпоредби, без да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила и че същата е съобразена с целта на закона.

Окръжна прокуратура - Перник изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалвания административен акт.

Административен съд - Перник, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища прие за установено следното:

От приложената по административната преписка справка за съдимост на жалбоподателката, издадена от Районен съд - Перник, се установява, че същата е осъждана и към момента на издаване на оспорвания административен акт не е реабилитирана. Присъдите са за престъпления по чл.194 и чл.195 от НК за периода 2004-2007 г. /н.о.х.д. № 3836/2006 г.; н.о.х.д. № 3417/2007 г. по описа на Районен съд - София и н.о.х.д. № 1073/2001 г. на Районен съд - Дупница/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество същата се явява неоснователна поради, следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 78 от ЗБДС принудителните административни мерки по Глава VII, Раздел I от закона се прилагат с мотивирана заповед на Министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица. По делото е представена Заповед рег. № 1 з-1003/19.08.2008 г. на Министъра на вътрешните работи, с която се определят длъжностните лица от МВР имащи право да налагат П АМ по чл. 75, чл. 76 и чл. 76а от ЗБДС. Това правомощие е възложено и на директорите на областните дирекции на МВР. Оспорената заповед е подписана от директора на ОД на МВР - Перник, който е сред компетентните органи да издават и подписват заповеди от такъв характер.

От събраните по делото доказателства няма такива, от които да се направи извода, че жалбоподателката е била реабилитирана. Реабилитацията съгласно действащото българско законодателство е два вида: реабилитация по право, която не е необходимо да се прогласява с изричен съдебен акт (чл. 86 или чл. 88а от НК) и съдебна реабилитация (чл. 87 от НК). Към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице предпоставките нито за съдебна реабилитация, нито за реабилитация по право. Следователно, към момента на издаване на атакувания акт жалбоподателката е била нереабилитирано лице, осъждано за умишлени престъпления от общ характер, т. е. налице са били и двете кумулативно предвидени предпоставки по чл. 76, т. 2 от ЗБДС, поради което ограничителната мярка е била законосъобразна при наличието на материално правните предпоставки за налагането ѝ.

При наличието на тази материалноправна предпоставка, в правото на директора на ОД на МВР Перник е било да прецени дали да забрани на жалбоподателя да напуска страната и да не му бъдат издавани паспорти или заместващи ги документи на български гражданин. След като е наложил посочената ограничителна мярка, същият в рамките на предоставената му от закона преценка за целесъобразност е упражнил властническите си правомощия с обжалваната заповед, действайки в условията на оперативна самостоятелност, а не на обвързана компетентност, както е при хипотезите на чл. 75 от ЗБДС.

В конкретния случай административният орган няма задължение да мотивира избора си по целесъобразност за прилагането на принудителната административна мярка, а и дори да са изложени, такива мотиви не биха имали значение, тъй като упражняваният от съда контрол върху административния акт е за законосъобразност.

Не следва да се обсъждат и събраните доказателства относно местоработата на жалбоподателката в чужбина, тъй като те са неотносими към материално правните предпоставки на приложимата правна норма - чл. 76, т. 2 от ЗБДС.

Атакуваната заповед е законосъобразна, издадена от компетентен орган при спазване на процесуалните правила и в установената писмена форма, а подадената срещу нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен съд-Перник**

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А.С.Х.,***** срещу заповед № 1 165/18.1 1.2008 г. на Директора на О Д на МВР гр. Перник, с която ѝ е наложена принудителна административна мярка - забрана да напуска страната и да ѝ бъдат издавани паспорти и заместващи ги документи на български гражданин, считано от 19.11.2008 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: